

DELEGATURA UOKIK W KATOWICACH

Katowice, dnia 2004-07-06

RKT-61/58/04/HS

Decyzja Nr RKT 41/2004

I. Na podstawie art. 23 c) w związku z art. 23 a) ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 ze zm: Dz. U. z 2003 Nr 170, poz. 1652; Dz. U. z 2004 Nr 93, poz. 891 i Nr 96, poz. 956) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie SITA Zakład Oczyszczania Miasta S.A. z siedzibą w Bielsku-Białej przy ul. Gazowniczej 38, polegające na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego, w ten sposób, że w/w Spółka stosuje w umowach na wywóz odpadów komunalnych, zawieranych z konsumentami zapis § 5 pkt 2– *„Zmiana ceny usługi może zostać wprowadzona w każdym czasie, po uprzednim pisemnym powiadomieniu zleceńodawcy. Powiadomienie to może również nastąpić w formie ogłoszenia w prasie, radio lub tv”* i **nakazuje się** zaniechanie jej stosowania.

II. Na podstawie art. 23 c) ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 ze zm: Dz. U. z 2003 Nr 170, poz. 1652; Dz. U. z 2004 Nr 93, poz. 891 i Nr 96, poz. 956) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.) po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

określa się SITA Zakład Oczyszczania Miasta S.A. z siedzibą w Bielsku-Białej przy ul. Gazowniczej 38, środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu wykonania nakazu określonego w pkt I sentencji niniejszej decyzji, polegające na zaniechaniu stosowania niedozwolonego postanowienia umownego zawartego w § 5 pkt 2 umów na wywóz odpadów komunalnych, w umowach na wywóz odpadów komunalnych, zawartych z konsumentami, a nie wykonanych w dacie otrzymania decyzji, a także w nowych umowach zawieranych po tej dacie – w terminie 30 dni od otrzymania niniejszej decyzji.

III. Na podstawie art. 72 w związku z art. 75 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 ze zm: Dz. U. z 2003 Nr 170, poz. 1652; Dz. U. z 2004 Nr 93, poz. 891 i Nr 96, poz. 956) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony

Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,
– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:
postanawia się zobowiązać SITA Zakład Oczyszczania Miasta S.A. z siedzibą w Bielsku-Białej przy ul. Gazowniczej 38, do poniesienia kosztów niniejszego postępowania w wysokości 34,00 zł (słownie: trzydzieści cztery złote).

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej zwanego organem antymonopolowym) po uprzednim przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, wszczęto z urzędu postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku z podejrzeniem stosowania przez SITA Zakład Oczyszczania Miasta S.A. z siedzibą w Bielsku-Białej przy ul. Gazowniczej 38 (dalej zwanej przedsiębiorcą), praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego, w ten sposób, że przedsiębiorca stosuje w umowach na wywóz odpadów komunalnych, zawieranych z konsumentami zapis § 5 pkt 2– *„Zmiana ceny usługi może zostać wprowadzona w każdym czasie, po uprzednim pisemnym powiadomieniu zleceniodawcy. Powiadomienie to może również nastąpić w formie ogłoszenia w prasie, radio lub tv”*, co może stanowić naruszenie art. 23 a) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej zwanej ustawą antymonopolową). (karta nr 2).

Przedmiotem działania przedsiębiorcy jest wywóz śmieci i odpadów i unieszkodliwianie odpadów, a obszar jego działania to Bielsko-Biała i Gmina Kozy. Przedsiębiorca obsługuje ponad (...) konsumentów, stosuje wzorce umów, które zawierane są na czas nieokreślony.(karty nr 5-6). Umowa określa ceny usług. Każda ze stron może wypowiedzieć umowę za uprzednim trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia (§ 10 umowy). Zgodnie z zapisem stosowanego wzorca zawartym w § 9 *„Zmiana umowy wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności”*. Następnie umowa w § 5 pkt 2 zawiera postanowienie: *„Zmiana ceny usługi może zostać wprowadzona w każdym czasie, po uprzednim pisemnym powiadomieniu zleceniodawcy. Powiadomienie to może również nastąpić w formie ogłoszenia w prasie, radio lub tv”*. (karta nr 13 i nr 17-20).

W odpowiedzi na zarzut organu antymonopolowego przedsiębiorca wyraził stanowisko: *„nie podzielamy poglądu, jakoby zapis § 5 ust. 2 wzorca umowy /umów/ zawieranych w badanym okresie czasu – z konsumentami, na wywóz odpadów komunalnych, naruszał postanowienia art. 385(3) pkt 20 Kc. Uważamy, że stawiany nam zarzut – wyrażający się tym, iż – w razie podwyższenia ceny po zawarciu umowy – nie przyznajemy naszemu kontrahentowi /konsumentowi/ prawa do odstąpienia od umowy jest nieuzasadniony i niesłuszny (...) Zleceniodawca może rozwiązać umowę, za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia.”* Przedsiębiorca wyjaśnia, że okres trzymiesięcznego wypowiedzenia uzasadnia fakt, że faktury wystawiane są w okresach kwartalnych, a w okresie wypowiedzenia strony winny uregulować swoje wzajemne zobowiązania. Przedsiębiorca uważa, *„że nie ma potrzeby zamieszczania w § 5 ust. 2 – jeszcze jednego /trzeciego/ zdania, przewidującego /przyznającego/ kontrahentowi możliwość odstąpienia od umowy, gdyż – w naszej ocenie – ustęp ten stałby się mało czytelny. Trzeba by było bowiem określić: z jaką datą /chwilą/ nastąpić może owo odstąpienie od umowy, a co najważniejsze jakie wywiera ono skutki dla samej umowy i tego co strony, w ramach umowy wzajemnej sobie świadczyły.”* Przedsiębiorca uważa, że nie naruszył zbiorowych interesów konsumentów i wnosi o umorzenie postępowania. (karty nr 21-22).

Organ antymonopolowy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 23 a) ust. 1 ustawy antymonopolowej *przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów.* Ustawa antymonopolowa w art. 23 a) ust. 2 stanowi: *za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów.*

Stosownie do zapisu art. 4 pkt 11 ustawy antymonopolowej - ilekroć w ustawie jest mowa o konsumencie - rozumie się przez to konsumenta w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm). Zgodnie z zapisem art. 22(1) K.c. *za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej nie związanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą.*

Każdy przedsiębiorca w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej zgodnie z art. 355 § 2 Kodeksu cywilnego zobowiązany jest do należytej staranności, w tym do przestrzegania przepisów i postępowania zgodnie z wymogami ustawy antymonopolowej.

Z analizy treści stosowanego przez przedsiębiorcę wzorca umowy wynika, że niektóre stosowane w umowach z konsumentami postanowienia zawierają klauzule abuzywne, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień wzorców umowy. Zapisy umów zawartych z konsumentami porównano do postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do jawnego rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) k.p.c. Uwzględniając zapis art. 479(43) k.p.c. oraz art. 23 a ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji, uznano, że zapisy stosowane w umowach zawieranych z konsumentami zawierają podobne do wpisanych do rejestru postanowienia i dotyczą podobnych sytuacji konsumenta, co opisano poniżej.

Wątpliwość wzbudził następujący zapis stosowanego przez przedsiębiorcę wzorca umowy oraz stosowany w umowach zawieranych z konsumentami, który jest niezgodny z art. 385 (3) pkt 20 k.c. stanowiącym, że *niedozwolonymi postanowieniami umów są te, które przewidują uprawnienie kontrahenta konsumenta do określenia lub podwyższenia ceny lub wynagrodzenia po zawarciu umowy bez przyznania kontrahentowi prawa odstąpienia od umowy.*

Zapis § 5 pkt 2 stosowanych przez przedsiębiorcę umów zawiera następujące postanowienie: *„Zmiana ceny usługi może zostać wprowadzona w każdym czasie, po uprzednim pisemnym powiadomieniu zleceniodawcy. Powiadomienie to może również nastąpić w formie ogłoszenia w prasie, radio lub tv”.* (karty nr 17-20). Zapis ten, ani żaden inny w umowie, nie daje konsumentowi możliwości odstąpienia od umowy w przypadku zmiany ceny za usługę. Taki zapis może zwolnić przedsiębiorcę z obowiązku pisemnego powiadomienia konsumentów o zmianie istotnych elementów umowy jakim jest cena. Przedsiębiorca w § 9 umów stosuje zapis *„zmiana niniejszej umowy wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności.”* Konsument nie jest zobowiązany do śledzenia ogłoszeń w prasie, radio i telewizji. Postanowienie § 5 pkt 2 wzorca umowy jest niezgodne z art. 385 (3) pkt 20 k.c.

Stosowany przez przedsiębiorcę zapis nie daje konsumentowi uprawnienia do odstąpienia od umowy. Po zawarciu umowy kontrahent konsumenta może zmienić jej istotny element to jest cenę, nie przyznając konsumentowi przysługującego prawa do odstąpienia od umowy. Stosowany przez przedsiębiorcę wzorzec umowy w § 10 pkt 1 przewiduje trzymiesięczny okres wypowiedzenia. W podobnej sytuacji Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 17.03.2003 sygn. akt I Aca 976/02 orzekł – uznaje się za niedozwolone i zakazuje ich stosowania (...) w umowach z konsumentami postanowień wzorca umowy o treści – *„czesne w następnych latach studiów może ulec zmianie w związku z uzasadnionym wzrostem kosztów ponoszonych przez uczelnię i zostanie ustalone przez rektora zarządzeniem*

wiążącym strony umowy zawsze przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego.” W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny uznał, że kwestionowane „postanowienie umowy pozwala na dowolną i jednostronną zmianę czesnego przez pozwanego, bez możliwości odstąpienia od umowy przez studenta (konsumenta – słabszego uczestnika tej umowy).” Pod pozycją nr 59 wpisaną do rejestru w dniu 14.08.2003r. znajduje się zamieszczone powyżej postanowienie wzorca umowy uznane za niedozwolone. Umieszczenie przedmiotowego zapisu w jawnym rejestrze postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone skutkuje tym, że z datą dokonania wpisu zabronione jest stosowanie niedozwolonych postanowień wzorców umów. Umieszczona w jawnym rejestrze klauzula dotycząca zmiany wysokości opłaty za naukę, zawiera określenia „czesne w następnych latach studiów” a jego odpowiednikiem jest użyte przez przedsiębiorcę w § 5 przedmiotowych umów określenie „zmiana ceny usługi”. Tak więc określenie czesne i określenie ceny są wyrażeniami podobnymi. Klauzula umieszczona w jawnym rejestrze zawiera określenie – „zostanie ustalone przez rektora zarządzeniem wiążącym strony umowy” jest podobna do stosowanego przez przedsiębiorcę zapisu „może zostać wprowadzona w każdym czasie”, co wskazuje na to, że tylko jedna strona umowy ustala, zmienia jej istotne warunki. Przedsiębiorca w przypadku zmiany cennika usług po zawarciu umowy, nie przyznaje konsumentom prawa odstąpienia od umowy. Sąd Apelacyjny uznał, że wpisane do jawnego rejestru pod pozycją 59 i powołane postanowienie wzorca umowy uznane za niedozwolone jest niezgodne z art. 385(3) pkt 20 K.c., albowiem pozwala na dowolną i jednostronną zmianę czesnego, bez możliwości odstąpienia od umowy przez konsumenta – słabszego uczestnika tej umowy. Umieszczenie przedmiotowego zapisu w jawnym rejestrze postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone skutkuje tym, że z datą dokonania wpisu zabronione jest stosowanie niedozwolonych postanowień wzorców umów. Przedsiębiorca w § 5 pkt 2 umów zawieranych z konsumentami stosuje podobne postanowienie -wpisane do jawnego rejestru postanowień, które dotyczy podobnej sytuacji konsumenta.

Umieszczenie zapisów w jawnym rejestrze skutkuje tym, że z datą dokonania wpisu zabronione jest stosowanie niedozwolonych postanowień wzorców umów. Art. 479⁴³ K.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze, jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych. Sąd dokonując oceny postanowienia umownego ocenia określony zapis, i w momencie jego wpisania do rejestru klauzula przestaje być postanowieniem konkretnego wzorca umownego, a staje się samodzielnie funkcjonującą zasadą, która została zakwestionowana. Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479⁴³ K.p.c.), spełniają one funkcję podobną do przepisów prawa. W przedmiotowej sprawie porównywane postanowienia nie brzmią literalnie tak samo, jednak w taki sam sposób określają sytuację słabszego uczestnika umowy - konsumenta. Tak więc, dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej (wykładnia językowa, systemowa, funkcjonalna i inna). Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Stąd też, jak wykazano powyżej, działalność przedsiębiorcy jest sprzeczna z art. 23 a ust. 2 ustawy antymonopolowej.

Zgodnie z art. 23a) ust. 1 ustawy antymonopolowej *przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy.*

Przedmiotem niniejszego postępowania było dokonanie oceny, czy przedsiębiorca stosuje niedozwolone postanowienia umowne, których wykorzystywanie w obrocie z konsumentami jest zabronione. Przez stosowanie niedozwolonych postanowień umownych rozumieć należy realizowanie zawartej umowy w oparciu o zakazane postanowienia, tak więc realizację umowy w sposób zakazany. Jak wykazano powyżej, przedsiębiorca naruszył prawo poprzez stosowanie zakazanych postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Posługiwanie się postanowieniem, które zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, po uznaniu go przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone jest zakazane z mocy prawa. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i organy państwowe, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Sąd orzekając co do postanowienia, iż jest to niedozwolone postanowienie umowne stwierdza, iż kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, równocześnie rażąco naruszając jego interesy. Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. przez niedozwolone postanowienie umowne uważa się, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, które kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Biorąc pod uwagę powyższą wykładnię, można stwierdzić, iż praktyka polegająca na uniemożliwieniu konsumentom skorzystania z uprawnienia określonego w art. 385(3) pkt 20 k.c. i stosowanie przez przedsiębiorcę klauzuli wpisanej do rejestru niedozwolonych postanowień wzorców umów, narusza zbiorowy interes konsumentów.

Zgodnie z zapisem art. 23 a/ ust. 2 ustawy antymonopolowej za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego, godzące w zbiorowe interesy konsumentów. Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed godzącymi w nie naruszeniami polegającymi na sprzecznych z prawem (zakazanych przez przepisy innych ustaw) działaniach przedsiębiorców. Tworząc katalog działań, które będą uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów ustawodawca posłużył się zwrotem „w szczególności”. Oznacza to, że wskazany w art. 23 a ust. 2 katalog ma charakter przykładowy. Zamiarem ustawodawcy było uznanie za praktykę działań, które naruszyły przepisy innych ustaw. W przepisie art. 23 a ustawy antymonopolowej nie ma odwołania do konkretnych ustaw, z tego względu, że byłoby to sprzeczne z zasadami poprawnej legislacji, ale też niepotrzebnie ograniczało Prezesa Urzędu w jego decyzjach w sprawach niedozwolonych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Normy materialnoprawne istotne z punktu widzenia wydania decyzji znajdują się w innych ustawach, poza ustawą antymonopolową.

Ustawa antymonopolowa reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, co wynika z treści art. 1 ust. 2 tej ustawy. Zbiorowy interes konsumentów znaczy dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą antymonopolową dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, jak i wtedy, gdy działania te wywołują inne niekorzystne zjawiska. Ustawa antymonopolowa w odniesieniu do konsumentów chroni ich interesy jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym. Działaniami antykonsumenckimi są jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerokiego kręgu uczestników rynku. Skutkami działań przedsiębiorcy dotknięci są wszyscy konsumenci, którzy zawarli z nim umowy, a także potencjalni konsumenci. Działania przedsiębiorcy wywołują niekorzystne zjawiska, albowiem są niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

Wobec powyższego, organ antymonopolowy przedstawione zachowanie przedsiębiorcy uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie I sentencji.

Zgodnie z art. 23 c) ust. 2 ustawy antymonopolowej w decyzji, organ antymonopolowy może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu. W związku z powyższym określa się przedsiębiorcy środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu wykonania nakazu określonego w pkt I sentencji niniejszej decyzji, polegające na zaniechaniu stosowania niedozwolonego postanowienia umownego zawartego w § 5 pkt 2 umów na wywóz odpadów komunalnych, w umowach na wywóz odpadów komunalnych, zawartych z konsumentami, a nie wykonanych w dacie otrzymania decyzji, a także w nowych umowach zawieranych po tej dacie – w terminie 30 dni od otrzymania niniejszej decyzji.

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie II sentencji.

Zgodnie z art. 75 ustawy antymonopolowej, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 72 ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku organ antymonopolowy stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania.

Niniejsze postępowanie zostało wszczęte z urzędu. W wyniku tego postępowania organ antymonopolowy w punkcie I sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego, są wydatki w wysokości 34,00 zł związane z korespondencją organu antymonopolowego z przedsiębiorcą. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości 34,00 zł (słownie: trzydzieści cztery złote).

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie III sentencji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Na postanowienie zawarte w punkcie III niniejszej decyzji, na podstawie art. 78 ust. 6 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral